

روزنامه

□ نگاه

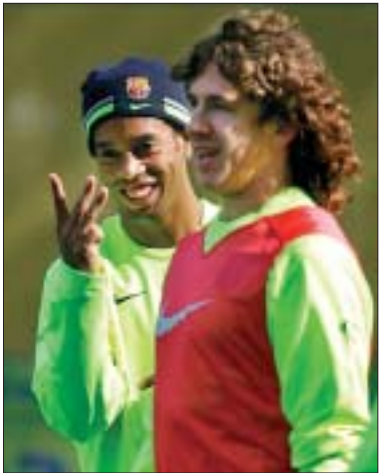


یک تیم هستیم؛ نه یک ستاره

محمد جوادی

می گفتند: «باز هم به چلسی خوردید.» می گفتند: «مورینیو کم از شیطان ندارد.» می گفتند: «در استمفورد بریج ۴ گل پارسال را تکرار می کنیم.» می گفتند: «بیچاره بارسا! حیف از بارسا! با این شانس اش.» اما آنکه بیچاره شد و از شانس اش نالید، چلسی بود. آنکه از شیطنت «لیونل مسی» فریادش به هوا رفت، مورینیو بود و آنجا که به فتلگاه آبی های لندن بدل شد، همان استمفوردبریج بود. هواداران میلان اما آن همه اهل لاف زنی و گرافه گویی نبودند. آنها البته بهانه‌ای هم برای لاف‌زدن نداشتند؛ نه سال قبل فرصت آن داشتند که به لطایف الحیل از سد بارسا بگذرند و نه امسال در لیگ کشورشان اقتداری همچون موقعیت بارسا در لالیگا را از خود نشان داده بودند. اما میلانی‌ها هم کم‌امید نبودند. دست‌کم این امید را داشتند که در سن سیرو، کاتالان‌ها را به زحمت ببندازند و توشه‌ای برای یک بازی دفاعی در نوکمپ فراهم آورند. اما همانطور که سه‌شنبه قبل دیدیم، میلان دست خالی از زمین بیرون آمد. وقتی شکست خوردند، آنها هم مثل طرفداران چلسی زمین و زمان را به هم بافتند تا شکست را توجیه کنند. یکی از حرف‌هایی که زیاد گفته شده، اغراق کردن در نقش رونالدینیو در پیروزی های بارسا طی فصل و به ویژه در این بازی بوده است. منتقدان با کاستن انسجام و بافت تیمی بارسا به نبوغ و خلاقیت رونالدینیو، چنان سخن می‌گویند که بارسا تیمی تک‌نفره است که در آن، نه بازیکنان تأثیرگذاری چون دکو، پویول، اتوو، مسی، ژولی و مارکز حضور دارند و نه فرانک رایکارد کاری جز چشم دوختن به نمایش های هنرمندانه رونالدینیو دارد. پس از بازی با میلان بیشتر از قبل این توجیه شنیده شد. گویی بازی را ندیده‌اند و تصور می‌کنند صرفاً آن حرکت از میانه زمین و پاس رو به جلوی رونالدینیو به ژولی بود که برتری بارسا را رقم زد. حال آنکه تیم اسپانیایی از همان اواسط نیمه اول به‌تدریج توانست بازی را کنترل کند و کمتر فرصتی برای مهاجمان میلان بگذارد (گرچه امثال «جیلاردینو» نشان دادند که تیم رقیب چندان نباید نگران آنها باشد). در جریان این کنترل بازی، اتفاقاً ژولی از بازیگران تأثیرگذار بود و گرچه در چند موقعیت هجومی نشان داد که از نظر تکنیکی فرسنگ‌ها با رونالدینیو و حتی اتوو فاصله دارد، اما هوشیاری او چندان بود که برای دو برابستره خط آتش بارسا فرصت‌سازی کند و در نهایت شکافی در خط دفاع میلان بیفتد که برای به ثمر رسیدن تک گل بازی کفایت می‌کرد.

راستی اگر قرار باشد بارسا را تنها با رونالدینیو تحلیل کنیم و بگوییم که آنها به خاطر داشتن این بازیکن شکست‌ناپذیرند، پس بهتر است تا زمان



فرارسیدن دوران بازنشستگی رونالدینیو، لالیگا و لیگ قهرمانان را تعطیل کنیم و هر سال جام را به کاتالونیا بفرستیم. نه؛ میلانی‌های عزیز! این طوری شکست خود را توجیه نکنید. اگر مدیران بارسا (چه در سطح فنی و چه در مقام‌های عالی‌تر) این درک را دارند که بازیکنانی چون مسی، رونالدینیو، دکو و اتوو را به نوکمپ بیاورند و به مقابل، باشگاه‌هایی چون ایبتر و حتی رئال ماریا جز هزینه کردن برای مهره‌های سوخته نمی‌شناسند، مشکل از خودشان است و حق هم حکم می‌کند که باشگاه‌هایی چون بارسا (و مثلاً یووه) دست بالاتر را داشته باشند. البته میلان معمولاً در این زمینه با تدبیر عمل کرده و به‌اصطلاح پولش را به دور نریخته است (نمونه بارزش شوچنکو که برای حدود یک دهه خط آتش میلان را بیمه کرده است). با این حال، میلان مشکلاتی دارد که هوادارانش شاید بهتر از یک طرفدار بارسا به آن آگاه باشند. خط دفاع بیش از حد مسن میلان، بزرگترین نقطه ضعف این تیم است و این هم تقصیر بارسا نیست؛ به ما چه ربطی دارد که مدافعانی را پیش روی رونالدینیو و اتوو می‌گذارید که اگر هنریک لارسن مسن هم در بازی بود، مقابلش کم می‌آوردند؟

حال در آستانه بازی برگشت، امید میلانی‌ها به اتفاقات نادر فوتبالی است. اتفاقاتی نظیر آنچه در فینال سال گذشته به ناگهان بر سرشان نازل شد و بازی ۳ بر صفر بوده را به قهرمانی غیرمتربقه لیورپول تبدیل کرد. این اتفاقات غیرمتربقه البته نشانه امید تیمی است که به بازی تیمی و کمتر تحت تأثیر مهارت خارق‌العاده بازیکنانش افتخار می‌کند و در مقابل بارسا را تا حد نتاثری برای اکران نمایش های هفتگی با گاه به گاه رونالدینیو کاهش می‌دهد. تحلیلی که غلط بودن آن، امشب و با سوت پایان بازی به معنای حذف میلان بیش از همیشه اثبات می‌شود.

ورزشی



آخرین آرزوی میلان وآنچلوتی

معجزه در نوکمپ

بازی امشب برسد) این داری جهانی هنوز برنده قطعی ندارد. با اینکه گل سرنوشت‌ساز هافبک فرانسوی بارسا روی پاس استثنایی رونالدینیو خیلی از حساب و کتاب‌ها را به هم ریخت. با اینکه هر دو تیم به قدری دقیق و محافظه‌کار ظاهر شدند که اگر در نهایت تک‌حرکات منحصر به فرد شوچنکو و یا رونالدینیو نبود، نبرد دو رقیب سرنشاس کسل‌کننده‌تر از حد انتظار به نظر می‌رسید. یک مسابقه متعادل و برابر که به‌رغم برتری محسوس روسوئری در نیمه نخست (حداقل از نظر موقعیت‌های گل ایجاد شده) در انتظار یک لحظه جادویی به سر برد تا تیم خوش شانس را به فینال پاریس نزدیک‌تر سازد. لحظه‌ای که اگر کاکا می‌خواست و می‌توانست بدون تردید از آن میلان بود ولی یک ثانیه غفلت از خطرناک‌ترین بازیکن حاضر در زمین سبب شد تا اولین دیدار نیمه‌نهایی لیگ قهرمانان اروپا برنده‌ای اسپانیایی داشته باشد.

سکوت حاکم در رختکن میلان پس از آن شکست تلخ قابل تعمق بود. هیچ کسی را نمی‌شد مقصر نتیجه دانست ولی همه بازیکن‌ها حتی جیلاردینو ناخودآگاه به سوپرپیو فکر می‌کردند. امپراتور گل آن هم برای باشگاهی که همه افتخارات ممکن در سطح اروپایی و جهانی را کسب کرده ولی هنوز که هنوز است در پی شکار قهرمان‌های تازه است. این درست که اینتزایی پاهای جادویی رونالدینیو را در اختیار ندارد ولی با حضورش در میلان شب سختی برای مدافعان حریف رقم خواهد زد. برای پیپو فقط و فقط یک توپ لازم است. آن هم نه یک توپ طلایی مثل آنچه رونالدینیو برای ژولی فرستاد تا گوزو و همه حاضرین در سن سیرو از تعجب و حیرت

عنوان یکی از فینالیست‌های امسال لیگ اروپا به شمار آورد. درخشش خیره‌کننده روسوئری در سری A که حالا خود را در یک قدمی «یووه دست نیافتنی» می‌بیند (۱۲امتیاز جبران شده در دیدارهای اخیر فصل) به قیمت این تمام شد که همه انرژی و توان میلانی‌ها در این ماراتن سخت و نفس‌گیر انتهای فصل صرف شود. با

اینکه تیم آنچلوتی هیچ نشانی از یک گروه خسته و بی‌انگیزه (نظیر یووه) ندارد ولی شکی نیست که این نمایش فوق‌العاده انتهای فصل حاصل تلاش چندبرابر بازیکنانی است که در حال حاضر تنها و تنها به حضور کافو یک‌بار دیگر با اعضای تیم به انجام حرکات در فینال لیگ اروپا و ربودن جام قهرمانی از دست تیم کاپلو می‌انديشند. غایبین احتمالی دیدار امشب می‌توانند مشکلات کارلتو را در نوکمپ افزایش ببخشند که در اینکده در تمرینات روزهای اخیر مالدینی و اینتزایی و سِری A هم‌اکنون با سه امتیاز اختلاف نسبت به یوونتوس همه معادلات قبلی را به هم ریخته و یقیناً بهترین و موفق‌ترین کارنامه ممکن را در جمع تیم‌های ایتالیایی در رقابت‌های چند سال اخیر لیگ اروپا از خود بر جا گذاشته است.

تیمی با ستاره‌های جهانی که صرف‌نظر از همه این آمار و ارقام تاریخی توانایی تغییر نتیجه در دیدارهای مهم بین‌المللی را داراست و نمونه بارز این امر را همین امسال مقابل بایرن و لیون شاهد بودیم. آنچلوتی با اینکه در بازی این هفته مقابل مسینا نستا و آمبروزینی و کاکا را از دست داد و حتی به احتمال فراوان هافبک برزیلی را در نوکمپ به همراه ندارد ولی با استفاده از تجربه یک فصل پر فراز و نشیب در سری A و لیگ قهرمانان می‌داند که چگونه باید از سرمایه‌های خود مقابل شاگردان رایکارد که هفته پیش با پوشش مناسب و دقیقی که در بخش تهاجمی تیم خود ایجاد کردند، گامی بزرگ به سوی دیدار نهایی برداشند، بهره‌گیرد.

سه‌شنبه گذشته اتوو، رونالدینیو و ژولی یک نقطه آرام و قرار نداشتند و با جابه‌جایی‌های به‌موقع در چپ و راست و بدون ایستادن در یک نقطه خاص از زمین، درس بزرگی به کارلتو و مردانش آموختند. ولی تنها تجربه این درس بزرگ کافی نیست تا بتوان میلان را به

از لیگ‌های داخلی تا لیگ قهرمانان

هم میلان راضی است، هم بارسا

در بازی با مسینا که ۳ اخراجی را در اردوی مسینا و یک بازیکن صاحب کارت قرمز (کلارنس سیدورف) را هم در تیم میلان به جای نهاد، کاکا، نستا، آمبروزینی و کافو آسیب دیدند، اما وقتی مارک یان کولوفسکی، گنارو گتوزو و آلبرتو جیلاردینو با گلزنی‌های خود تک‌گل زودهنگام جوزپه اسکالی را جواب گفتند و ۳ امتیاز بسیار حساس را به حساب میلان ریختند، کارلو آنچلوتی مربی میلان چنان از نزدیک‌شدن به یووه در صدر جدول خوشحال شد که برای دقایقی ناراحتی‌های خود را از یاد برد. پیش از آن بازی فیلیپو اینتزایی و الساندرو کاستاکورتا هم جزء مصدومان و بیماران روسوئری بودند و این می‌توانست کار تیم کارلتو را بسیار دشوار کند، اما خبرهای ۴۸ ساعت اخیر امیدوارکننده و تا حدی حل‌کننده نگرانی‌ها بوده است.

در اردوی میلان، کافو و مالدینی دائماً طی ماه‌های اخیر سرگرم مذاوای مصدومیت‌های مزمن و عمیق خود بوده‌اند و به همین سبب حضورشان در میدان فقط گاه به گاه با ابعادی بسیار کم شکل گرفته است. اما کارلتو از این بابت مطمئن است که سوپر پیپو و کافو مشکلی برای حضور در دیدار امشب ندارند و بر مصدومیت‌های خود فائق آمده‌اند. این را خود این دو بازیکن نیز مورد تأیید و تأکید قرار داده‌اند.

■ گل‌های حساب

در دیدار رفت که میلان مغلوب تک‌گل لودویک ژولی مهاجم فرانسوی بارسا شد، اینتزایی به دلیل ابتلا به یک بیماری ویروسی به کلی غایب بود. او پس از سرجایشان میخکوب شوند! اینکه این روزها همه نداشتند و یادآوری کردند که میلان هیچ گاه در اسپانیا به نتایج مطلوب دست نیافته و یا اینکه آنچلوتی توانایی پیروز کردن تیمش در دیدارهای حساس و سرنوشت‌ساز را ندارد ذره‌ای از انگیزه بالای روسوئری برای ارائه یک نمایش درخرو نام تیمی همچون میلان در دیدار برگشت که نمی‌کند. میلان همان تیمی است که در رقابت‌های سری A هم‌اکنون با سه امتیاز اختلاف نسبت به یوونتوس همه معادلات قبلی را به هم ریخته و یقیناً بهترین و موفق‌ترین کارنامه ممکن را در جمع تیم‌های ایتالیایی در رقابت‌های چند سال اخیر لیگ اروپا از خود بر جا گذاشته است.

چهارشنبه ۶ اردیبهشت ۱۳۸۵

□ نگاه



دشواری‌های امید به میلان

بردیا یادگاری

اگر طرفدار بارسلونا باشید، امشب کار راحت‌تری دارید. بعد از برد ۱-۰ در بازی رفت، به نظر می‌رسد فقط باید یله بدهید روی زمین و به تماشای نود دقیقه‌ای بپردازید که به احتمال بسیار زیاد به فینال لیگ قهرمانان منتهی خواهد شد. این اطمینان خاطر از آنجا است که بارسا در دو بازی دشوار مراحل یک‌هشتم و یک‌چهارم نهایی در شرایطی مشابه به نیمه‌نهایی صعود کرد؛ آنها ابتدا چلسی را در لندن شکست دادند و در نوکمپ منطف بازی را پیش بردند و حریف مدعی را حذف کردند و سپس در بازی مقابل بنفیکا پس از تساوی در خانه حریف در ورزشگاه خانگی گاو را با رقص کشند. امشب بارسلونا است و یک برد ارزشمند در خانه میلان و البته رونالدینیو که دست آخر باید پایش را بدهند دستش والا به نظر نمی‌رسد راهی برای بستن و متوقف کردن او وجود داشته باشد. خب با این همه ناامیدی قبول کنید طرفداری از میلان، شرط‌بندی روی اسب بازنده است... اما:

۱ – این هفته عقب‌ماندگی ۱۰ امتیازی میلان با یوونتوس در صدر جدول سری A به ۳ امتیاز رسید و حالا در فاصله ۳هفته به پایان سری A این امید وجود دارد که با کسب ۹ امتیاز باقی‌مانده، روسوئری حتی به قهرمانی سری A برسد، چیزی که در روزهای پایانی سال شمسی گذشته باورنکردنی به نظر می‌رسید، اما امروز باعث هیجان مضاعف در میان میلانی‌ها است. آنها حتی اگر بازی ۴ هفته گذشته خود را به لجه نمی‌باختند امروز شانه به شانه یوونتوس بودند. اتفاقی که در سری A رخ داد نشان می‌دهد چه پسا ستاره اقبال میلان در حال طلوع کردن باشد.

۲ – بارسلونا پس از لغو بازی این هفته لالیگارد پستخوان انرژی کمتری از دست داده و امشب در شرایطی در نوکمپ منتظر میلان است که دکو طراح عالی‌مقام برزیلی الاصل پرتغالی را در اختیار دارد؛ بازیکنی که وقتی پشت سر مثلث تهاجمی بارسا می‌ایستد باید آرام‌آرام دست‌ها را بالا برد. اما اگر گنارو گتوزو که در بازی رفت بارسا و بارها مقابل رونالدینیو دریل خورد و روی زمین ولو شد، همان بازیکنی باشد که در المثل در دیدار رفت میلان-بارسا بود می‌شود کمی امیدوار شد. البته میلانی‌های عزیز به خاطر داشته باشند که تازه اگر دکو مهار شود، می‌ماند رونالدینیو، اتوو و احتمالاً مسی و چندتای دیگر!

۳ – سال گذشته که بازی در بازی رفت مرحله یک‌چهارم نهایی در نوکمپ چلسی را ۱-۲ شکست داد، چنان در لندن پی محابا حمله می‌کرد که فکر می‌کردی آنها برای جبران یک شکست سنگین پای به لندن گذاشته‌اند و این تاکتیک‌ی بود که با سرعت عمل و تیزهوشی بازیکنان چلسی تبدیل به یک شکست سنگین و حذف بارسلونا از لیگ قهرمانان شد. امسال اما بارسا بعد از پیروزی در بازی رفت مقابل چلسی در خانه، منطقی و آرام بازی را کنترل کرد و تا رونالدینیو اراده کند و توپ را بردارد و بکارد داخل گل حریف ریسک چندانی نکرد. به نظر می‌رسد به‌رغم شور طرفداران، بارسلونا امشب هم این رفتار عاقلانه را تکرار کند و با نیم‌نگاهی به دروازه حریف بیشتر به کنترل بازی بپردازد. خب اگر غیر از این بود می‌توانستیم بنویسیم فضا برای شوچنکو و اینتزایی فراهم است تا در ضدحولات به دروازه بارسلونا برسند، اما حالا کار واقعاً سخت‌تر است به خصوص که بارسا با بازگشت کارلتو از نکرار کند و به سخت‌تر از هم باز می‌شود. با این حال اگر میلانی هستید امیدتان را به شوچنکو، اینتزایی و کاکا از دست ندهید. شاید گردش زمین، امشب به نفع تیم شما باشد که با لباس سفید به میدان خواهد آمد.

۴ – آلتینکو مادرید تیمی است که در دو سه فصل گذشته همواره موفق به شکست بارسلونا شده. آنها با فرنانالدو تورس مهاجم فوق‌العاده و کم‌نظیرشان که با اعتماد به نفس و به سادگی دفاع بارسلونا را مالانده و گل می‌زند به نحو عجیبی تبدیل به گربه سیاه بارسا شده‌اند.

اگر می‌شد برای همین بازی تورس را از مادرید قرض گرفت هم مادریدی‌ها به حذف رقیب سنتی امیدوارتر می‌شدند، هم میلانی‌ها. اما خب میلان است و همین دو سه نفری که اسم بردیم. اینتزایی و شوچنکو در شرایطی در خط حمله میلان جای خواهند گرفت که آلبرتو جیلاردینو در بازی رفت از عوامل مهم شکست تیم‌اش بود؛ مهاجمی که عالی به نفع می‌زد اما گلزنی را از یاد برده بود. امشب امیدوار باشید روح تورس در زوج خط حمله میلان حلول کند!

۵ – و اما نکته مهم بازی... رونالدینیو؛ بازیکنی که علت اصلی موفقیت‌های این فصل بارسا و دلیل مهم تمایز غول کاتالان با سایر تیم‌های اروپایی است. وقتی یاد نمایش خارق‌العاده او در بازی رفت می‌افتیم و به خاطر می‌آوریم که تازه آن بازی در خانه میلان برگزار می‌شد، امید به حاکتر فاصله قرار می‌گیرد. اما امشب هر طور که شده باید او را بست، مثل نیمه اول بازی رفت که همیشه یک نفر کنارش بود تا توپ به او وارد شود و به شنبه‌بازی نکند. آیا در اردوی میلان کسی هست؟ اگر نباشد، حتی صور فلکی هم قادر نیستند به داد میلان برسند!

۶ – میلان به این پیروزی احتیاج دارد. روسوئری تیمی است در آستانه پوست‌اندازی کامل و چه بهتر نسلی که آخرین فصل بازی خود در میان پرفراخ‌خیزترین تیم ایتالیا را سپری می‌کند، دوران میلانی خود را با یک جام تمام کند. بازیکنانی مثل مالدینی، یاپ استام، کاستاکورتا، کافو، اینتزایی، سیدورف و... که سال‌های خوبی با پیراهن قرمز و مشکی داشتند.

۷ – میلان کارلتو، تیم بازی‌های خارج از خانه نیست، اما شاید آنچلوتی این بار آمده باشد تا در اسپانیا، در فاصله‌ای نزدیک‌تر به مسئولان تیمی که ممکن است سال آینده مربی آن‌جا باشد، نشان دهد تنها کسی است که حریف فرانک رایکارد است. آیا نیرد رایکارد-آنچلوتی، هم بازی‌های سابق در میلان آریگو ساسکی فصل بعد به لیگ اسپانیا و رئال – بارسا خواهد کشید؟